

“En annan värld

För att visa att det finns en alternativ röst i den nyliberala kapitalismens tidevarv, bildades inför sommarens EU-val koalitionen ArbetarInitiativet av Socialistiska partiet, Rättvisepartiet Socialisterna och en grupp oberoende vänstermänniskor.

Inger och Agnes Callewaert är mor och dotter som båda ställer upp på ArbetarInitiativets valsedel när valet till EU-parlamentet avgörs den 7 juni. Här förklarar de varför.

eu-val '09: **ARBETARINITIATIVET.SE**

Det är annandag påsk och för tillfället befinner sig både Agnes och Inger i Skåne för att fira med släkt och vänner så intervjun får ske över mobiltelefon med högtalarfunktion så att båda kan höra mig. Under telefonsamtals gång hörs då och då en tvååring som gärna vill vara med. Det är Agnes dotter Aida.

Inger är 67 år, hon bor i Lund och sedan juni 2008 är hon pensionär vilket innebär att hon fått tid över till politiken på allvar. Förutom 35 år i läraryrket har hon arbetat med religionsantropologisk forskning i Västafrika sedan 1978, sammanlagt har det blivit åtta år. Grunden till Ingers politiska vilja lades när hon efter studenten 1959 for ned till Paris. Där arbetade hon på ett center i ett slumområde i en kommunistisk kommun, Villejuif. Centret hade startats av en präst som kommit hem från Tyskland efter andra världskriget och hade starka visioner om att ena ungdomarna i Europa genom gemensamt konstruktivt arbete. Under åren då hon studerade vidare på universitet åkte Inger till Villejuif när hon kunde och där träffade hon och hennes blivande man några unga spanjorer som var engagerade i en av Franco förbjuden fackföreningsrörelse. De arbetade med att stödja rörelsen fram till Franco-diktaturens fall.

Agnes är 32 år, hon bor i Stockholm och arbetar som samordnare inom handikappomsorgen. Agnes berättar att hennes politiska engagemang började i feministiska sammanhang och i kampen mot Öresundsbron då hon var i yngre tonåren. När hon deltog i Fjärde Internationalens ungdomsläger som hölls i Sverige 1993 kom hon i kontakt med Ungsocialisterna och senare också med asylrörelsen. Sedan dess har hon varit aktiv i Ungsocialisterna och Socialistiska partiet. Till skillnad från Inger som växte upp i ett borgerligt hem i

Malmö och hittade sitt politiska engagemang utanför hemmet har Agnes vuxit upp med politiken ständigt närvarande.

– Jag är mer totalt indoktrinerad från början! Det har varit politik vid köksbordet från det att man kunde sitta vid ett köksbord, säger hon.

Agnes erfarenhet är att både när man är politiskt aktiv och i sitt vanliga jobb på sin arbetsplats så märker man att människor upplever att det inte finns något alternativ till den nyliberala kapitalismen. Socialdemokratien och Vänstern framstår inte som ett alternativ och därför behövs ArbetarInitiativet, menar hon, som ett sätt att motverka den hopplöshet och uppgivenhet som breder ut sig idag bland arbetslösa, sjukskrivna och pensionärer.

– Det handlar inte om att det inte finns pengar utan om hur man fördelar dem, om vem som fattar besluten, och hur vi bygger upp saker och ting, säger hon.

För Inger har det varit oerhört entusiastiskt att se vad som hänt i Frankrike med Olivier Besancenot och hans parti NPA (Nouveau Parti Anticapitaliste). Hon och hennes man tittar mycket på franska nyheter och hon tycker att det är inspirerande att se hur bra det går. Socialistiska partiets koppling till NPA spelar en betydande roll för både Agnes och Inger i deras beslut om att kandidera. Hade inte samarbetet med och inspirationen från NPA funnits hade valet inte varit lika enkelt.

Agnes lägger stor vikt vid att det nu måste vara en gemensam uppgift för den antikapitalistiska vänstern på 2000-talet att forma en ny vision – vilken gemensam välfärd och offentlig sektor vill vi ha.

– Som det ser ut nu så kan det vara bättre att jobba privat än offentligt, menar hon och tar sitt eget jobb som exempel. Sedan arbetsplatsen övergick från offentlig verksamhet till att vara i privat regi har det bli-

vit bättre, både för personal och brukare.

– Det är väldigt knivigt för mig eftersom jag är emot privatiseringar, säger Agnes och fortsätter:

– Vi behöver en genomgripande förändring av den offentliga sektorn. Vi kan inte automatiskt hävda den offentliga sektorn, utan att samtidigt säga hur vi vill att den ska fungera, eftersom den vi har idag är så urholkad. Vår uppgift är att forma en sådan ny vision – inte att vi ska tillbaka till folkhemsmodellen. Folk har även negativa erfarenheter av den offentliga sektorn.

På frågan om varför man borde rösta till EU-parlamentet har Inger ett kort svar:

– Därför att EU kommer vi inte ifrån men vi måste förändra den.

Agnes tillägger:

– Alla sammanhang där man uttrycker sina åsikter, vare sig det är demonstrationer, politiska möten eller något annat, är viktiga för att visa makten att deras åsikter inte står oemotsagda.

Om Agnes kommer in i EU-parlamentet skulle hon vilja genomföra en annan ekonomisk politik. Hon syftar på att EU väldigt mycket är ett ekonomiskt samarbete för de stora företagen.

– Jag vill driva en ekonomisk politik för vanliga människors intressen, inte företagens. Även om jag inte tror att EU är redo för det.

Hon skulle också inrikta arbetet på att motverka all diskriminering, bland annat genom en hårdare diskrimineringslagstiftning när det gäller rasism, det tror hon att EU är mer redo för.

Inger menar att för henne handlar det framförallt om att motverka Fort Europa som hon liknar vid en bunker.

– Jag har så många personliga erfarenheter av denna järnridå mot resten av världen, säger hon och berättar om när hon gömde en femårig flicka som väntade på

sitt uppehållstillstånd under två år på sjutioalet. Familjen Callewaert har också genom sina kontakter med Västafrika fått erfara vilken skada den europeiska flyktingpolitiken ställer till med. Agnes, som ju delvis vuxit upp i Västafrika, berättar om senaste besöket (i samband med ett sjukhusprojekt som de båda arbetar med att samla in pengar till) i januari i år då de fick veta att spanska staten hade skickat ned fruktansvärda fotografier på döda västafrikaner som försökt fly till Spanien och Kanarieöarna. Migrationsministeriet i Guinea Bissau hade sedan satt upp dessa foton på väggarna så att alla som behövde ordna med utresetillstånd tvingades se de döda människorna.

Frågan är också om EU är redo för fler kvinnor. Inger, som mest tittar på franska nyheter, är skeptisk:

– Jag skrattar mig blå varje gång jag ser nyheter från när och fjärran för det är ju nästan bara herrar i mörk kostym i alla beslutsfattande positioner kväll efter kväll.

Agnes menar att det är lätt att tänka att ”jag orkar inte, jag vill inte, jag vågar inte”, men samtidigt vill man vara med och bidra till att det är kvinnor med på listan, kvinnor som driver feministiska frågor tillsammans med antikapitalistiska och antirasistiska frågor. Hon tycker att det är viktigt att frågorna samverkar.

Inger anser att ett problem med feministiska frågor är att de måste drivas av män och kvinnor tillsammans, vilket hon tycker att många feminister har missat.

– Jag har alltid sagt att som man skulle jag bättre kunna driva feministiska frågor.

För Agnes handlar ArbetarInitiativet inte främst om att få en plats i EU-parlamentet:

– Möjligheten ligger i att nå många människor med vår politik, det är det jag tycker är den största möjligheten, säger hon, och

är nödvändig”

FOTO: PER-AXEL SVALANDER

Inger inflikar:

– Livet har ingen mening om man inte är beredd att kämpa mot alla odds! Ett annat EU är nödvändigt.

Allting har gått så fort med ArbetarInitiativet att varken Agnes eller Inger riktigt hunnit känna in att de faktiskt kandiderar. Agnes säger att det var först när hon var på det inledande mötet 26 mars och nu under intervjuens gång som hon börjar inse att det faktiskt är så.

– Det känns bra varje gång man har tillfälle att uttrycka sina åsikter och får sagt det man menar.

Inger håller med och tillägger:

– Och att göra gemensam sak med många andra och få förmånen att representera dessa i hopp om att bidra till att genomföra förändringar som är nödvändiga för en bättre värld.

Emma Lundström
intis@internationalen.se

Inger Callewaert, 67 år, Lund, pensionerad lärare och forskare:

– Livet har ingen mening om man inte är beredd att kämpa mot alla odds!

Agnes Callewaert, 32 år, Stockholm, samordnare inom handikappomsorgen:

– Vi behöver en genomgripande förändring av den offentliga sektorn.